

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 914/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Марије Терзић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Видаковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3877/23 од 21.09.2023. године, у седници већа одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3877/23 од 21.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3877/23 од 21.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3515/19 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 21.05.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је ништав члан 4. Споразума о престанку радног односа број ... од 20.12.2016. године, закључен између тужиоца и туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене стимулативне отпремнине исплати износ од 62.500,00 динара са законском затезном каматом од 13.01.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужилац да туженом, на име неотплаћеног бескаматног зајма, исплати износ од 62.500,00 динара са законском затезном каматом од 30.12.2016. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 76.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3877/23 од 21.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту другостепеног суда, стимулативна накнада има карактер потраживања којег се у смислу члана 60. став 4. Устава Републике Србије нико не може одрећи, због чега је ништава одредба члана 4. Споразума о престанку радног односа који је закључен између тужиоца и туженог дана 20.12.2016. године којим је предвиђено да је запослени сагласан да му се приликом исплате стимулативне накнаде, иста умањи за износ свих доспелих и недоспелих новчаних обавеза које има према послодавцу и закључио да је основан тужбени захтев док је одбијен противтужбени захтев за исплату износа бескаматног зајма одобрен Одлуком директора туженог од 12.03.2014. године.

О тужбеном и противтужбеном захтеву побијаном пресудом је одлучено уз примену материјалног права који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца и туженог са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Стога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, а позивање на ревизијске одлуке није од утицаја на конкретну правну ситуацију, с обзиром да је реч о потраживању из 2014. године, у односу на које је истакнут приговор застарелости.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 04.11.2019. године, са захтевом за утврђење и исплату износа од 62.500,00 динара по тужби и исплату 62.500,00 динара по противтужби.

Како се вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**